

РЕШЕНИЕ

№ 6320

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7162** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], жк В., [улица], вх.А, ет.1, ап.3, представлявано от управителя М. Ц. М., чрез адв. Г. К., срещу решение № 129370 от 23.06.2020г., постановено по НАХД № 6016 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 11 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006736/29.04.2020 г., с което на жалбоподателя на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.415, чл.1 от КТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че съставът на СРС не бил изследвал обективно събраните доказателства по делото, нито е взел предвид наведените от жалбоподателя доводи, нещо повече, дори не били обсъдени. Както в постановения акт, така и в издаденото

НП фактическата обстановка била неясна, не съдържала каквато и да било фактология и конкретика. Нарушен бил чл. 57, ал.1, т.5 досежно описание на нарушението-описанието следвало да бъде пълно, точно и ясно. Оспорва и размера на наложената санкция, поради липсата на обосноваост. Претендира приложение на института на маловажност. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС, алтернативно, определеният размер да бъде редуциран до определения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К., който поддържа жалбата. Моли да бъде постановено решение, с която да бъде уважена. Претендира разноси пред първа инстанция.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. С., оспорва жалбата. Моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийската градска прокуратура, прокурор Ю., дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя изцяло. СРС е изпълнил служебното си задължение в съответствие с разпоредбите на НПК да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които

е извършено.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство също се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Актът за установяване на административно нарушение, с който се поставя началото на административнонаказателното производство /чл.36 ЗАНН/ съдържа посочените реквизити по чл.42 ЗАНН, а издаденото наказателно постановление е в съответствие с изискванията на чл.57, ал.1 от ЗАНН. Налице е описание на нарушението, по начин, който не препятства възможността на субекта да разбере точните параметри на административното обвинение и да организира адекватно защита си.

В случая е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ на 25.01.2020 г., като не е изпълнил дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка с изх. № 1940797/21.01.2020г. г. предписание под № 2, касаещо събирането, съхранението и транспортирането на строителни отпадъци и отломки, съгл. чл. 16, т.1, буква „н” от Наредба №2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, като срокът на това предписание е изтекъл на 24.01.2020 г. Предвид това са налице всички съставомерни признаци на деянието от обективна страна, предвид това, че се касае за юридическо лице, което несъмнено не може да формира вина /субективната страна/.

Нарушението е свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. В случая не е установено, предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила. След влизане на предписанието в сила съдът извършва преценка единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност на самото предписание не следва да се обсъждат в настоящото производство. Когато изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, несъмнено нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 24.01.2020 г.. След тази дата, се смята за реализиран състава по чл. 415, ал.1 КТ /нарушението е довършено/, поради което и непосочването на датата на деянието не е от категорията на съществените процесуални нарушения, предвид визиране на краен срок, позволяващ абсолютно да се определи времето на извършването му. Предвид това е неоснователен довода, че неправилно е определена датата на нарушението.

По отношение на наложената имуществена санкция в размер на 3 000лв., настоящият касационен състав намира, че същата е в диапазона, визиран от законодателя и то под средния размер, като споделя изводите на СРС, касаещи липса на основания за редукция.

С оглед гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 129370 от 23.06.2020г., постановено по НАХД № 6016 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11 състав.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], жк В., [улица], вх.А, ет.1, ап.3, представлявано от управителя М. Ц. М. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ